obcí a stranami nedošlo. Vybírání příspěvků zem. výborem, jak to vyžaduje § 16 zákona č. 77/1927 Sb., schváleno nebylo. Citovaný § 16 předpokládá příspěvky v penězích, nikoli v postoupení nemovitostí in natura nebo v jiném naturálním plnění. — — —

Stížnosti města Nových Zámků nemohl nss přisvědčiti.

Žal. úřad zamítl odvolání stěžujícího si města jednak z důvodu, že pro příspěvek podle § 26 zákona č. 329/1921 Sb. není tu předpokladů, poněvadž nebylo zachováno řízení citovaným zákonem pro zavedení příspěvků předepsané, jednak z důvodu, že příspěvek podle § 26 možno požadovati toliko v penězích. Oba důvody jsou nepochybně povahy samostatné.

Nss zabýval se nejdříve důvodem na druhém místě uvedeným, poněvadž, byl-li by uznán po právu, bylo by zbytečno zabývati se důvodem prvým. Tu pak shledal toto:

Obec. fin. novela č. 329/1921 Sb. rozeznává příspěvky (§ 26), poplatky, dávky, a dále naturální plnění. Již toto rozlišování svědčí tomu, že příspěvky, poplatky a dávky pojímá jako dávky peněžité na rozdíl od plnění naturálních, která upravuje samostatně v § 39. Avšak také doslov a celý obsah § 26 nutí k výkladu, že jsou tu míněny jenom příspěvky v penězích. Praví se tu v odst. 2, že příspěvky mohou záležeti buď v jednorázových nebo opětujících se »příplatcích«, odst. 3 mluví o »placení« příspěvků podle »rozvrhu«. Podle § 41 starosta příspěvky »vybírá«. Z toho ze všeho patrno, že § 26 obec. fin. novely má na mysli a upravuje toliko příspěvky v peněz ích. Opačný názor stížnosti nemá tedy v zákoně opory.

Za tohoto stavu odpadla nutnost zabývati se důvodem prvým. — —

Č. 12.501.

Samospráva obecní: I. * Majitel pozemku, který pronajal pozemek za tím účelem, aby si nájemce na něm vystavěl rodinnou chatu, nepodléhá dávce z přechodného ubytování. — II. * Podle § 1 pravidel o dávce z přechodného ubytování (vl. nař. č. 143/1922 Sb.) podléhá dávce jenom takový pronájem místností, který se děje za tím účelem, aby nájemci poskytnuta byla místnost k ukojení jeho potřeby býti ubytován. Není tedy dávce podroben pronájem kabin v říčních lázních, které nejsou pronajímatelem zařízeny k bydlení (přespávání), i když jich nájemci občas k přespání použijí.

(Nález ze 17. září 1936 č. 14.646/36.)

Věc: Josef C. v Dolních Černošicích (adv. Dr. Čeněk Brune z Prahy) proti rozhodnutí okr. úřadu pro Prahu-venkov v Praze z 12. ledna 1934 (za zúč. obec Lipany starosta obce Antonín P.) o dávce z přechodného ubytování.

Výrok: Nařík ané rozhodnutí zrušuje se v části v odpor vzaté pro nezákonnost.

Důvody: Starosta obce Lipan vyměřil platebním výměrem z 9. června 1933 Josefu C. dávku z přechodného ubytování na rok 1933 za 62 rodiny 1.240 Kč a příspěvek na polního hlídače 200 Kč.

Okr. úřad pro Prahu-venkov výměrem z 12. ledna 1934 v postupu instančním předpis příspěvku na polního hlídače zrušil, ale odvolání Josefa C. do předpisu dávky z přechodného ubytování zamítl z těchto důvodů: »Dávka byla vyměřena z rodinných chat náležejících jednak Vám, jednak z chat postavených na Vašem pozemku. Předmětem dávky jest obytná místnost pronajímaná po živnostensku, sloužící k přechodnému pobytu ne delšímu 3 měsíců v roce. Uvedené chaty bylo uznati za obytné místnosti, ježto podle Vašeho doznání slouží k přespání v letní sezoně, a rozměr 5 m² je dostatečný k obyvání. Že by pobyt v nich byl delší než 3 měsíce, nebo že by nebyly pronajímány po živnostensku, nebylo namítáno a není tedy třeba přezkoumávati. K další námitce, že dávka je vyměřena i z chat, které postavili nájemci pozemku, jest uvésti, že vlastníka pozemku podle ustanovení obč. zákona je pokládati i za vlastníka veškerých staveb na pozemku provedených, které jsou s půdou trvale spojeny. Jen on je tudíž povinen dávku nésti. Ostatně dávka vybíraná paušálem 20 Kč ročně z 1 chaty a rodiny daleko nedosahuje 10%, které bylo obci povoleno vybírati.«

Do tohoto zamítavého rozhodnutí stěžuje si Josef C. k nss stížností, o níž uvážil nss takto:

Podle § 1 pravidel o vybírání obec. dávky z přechodného ubytování v obci Lipanech, platných pro rok 1933, shodných se vzorcovými pravidly vlád. nař. č. 143/1922 Sb., je dávku tu povinen platiti každý, kdo po živnostensku nebo za účelem zisku vůbec pronajímá k přechodnému pobytu obytné místnosti, ať v celku, ať v částech. Tato dávka vyměřuje se z určitého podnikání, to jest z přenechání obytných místností k užívání, jež se děje po živnostensku nebo za účelem zisku. S držením nemovitosti není dávka ta vůbec v žádné souvislosti (srov. Boh. A 8899/30). Podle § 4 je pak povinen platiti dávku pronajímatel, to jest osoba provozující činnost v § 1 uvedenou. Činnosti té neprovozuje tedy vlastník pozemku, který pozemek svůj pronajal osobě třetí, aby si na něm postavila rodinnou chatu. Je proto nezákonný názor žal. úřadu, že st-l jako vlastník pozemku je povinen dávkou z chat, jež si osoby třetí postavily na pozemku od něho najatém.

Běží tedy již jen o dávku z rodinných kabin st-li patřících.

Podle § 1 cit. prav. je dávku povinen platiti každý, kdo — po živnostensku nebo za účelem zisku vůbec — pronajímá k přechodnému pobytu obytné místnosti, ať v celku, ať v částech (jednotlivá lůžka). Z toho, že pravidla mluví o pronajímání k přechodnému pobytu místností o b y t n ý c h, je patrno, že mají na mysli jen pronájmy, které se dějí za tím účelem, aby nájemci byla na přechodnou dobu poskytnuta místnost k ukojení jeho potřeby býti ubytován, zejména jeho potřeby přespání (arg. slova »jednotlivá lůžka«). Zda pronajatá místnost byla podle stavebního řádu jako obytná schválena čili nic, je právně irelevantní. Momentem rozhodným pro kvalifikaci zmíněné činnosti jako činnosti podrobené dávce ve smyslu § 1 jest účel, za nímž se prona-

jímání děje. Ježto pak účel ten jest určován jedině úmyslem stran, nutno v každém konkretním případě zkoumati, zda pronájem děl se s úmyslem a za účelem ubytování, či za účelem jiným. Na to bude usouditi z průvodních objektivních znaků toho kterého případu.

V daném případě st-l tvrdil, že sporných kabin nepronajímá za tím účelem, aby najímatelé v nich, byť i jen přechodně, bydlili, nýbrž jako součástku lázeňského zařízení jen k tomu cíli, aby jim bylo umožněno používati lázní ke koupání, slunění, sportům a ostatním účelům, k nimž lázně ty jsou určeny. Tvrzení to mohlo by býti vyvráceno ovšem, kdyby byly zjištěny nějaké objektivní momenty, z nichž bylo by možno usuzovati, že pronajímání děje se k účelům bydlení, tedy zejména kdyby bylo zjištěno, že pronajímatel sám opatřil kabiny zařízením, byť i zcela primitivním, které slouží potřebám bydlení, zejména přespávání. Takové okolnosti však žal. úřadem zjištěny nebyly. Okolnost, že nájemci fakticky užívají kabiny nad rámec pronajímatelem intendovaný také k účelům jiným, nežli které souvisejí s užíváním lázeňského zařízení, zejména k přespávání, a že za tím účelem sami si kabiny potřebným zařízením opatří, jest irelevantní a nemůže založiti dávkové povinnosti st-lovy.

Žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z právního názoru, podle něhož je rozhodnou jedině okolnost, že místnost svou rozlohou je způsobilá k obývání a že se jí fakticky používá k přespávání. Následkem tohoto právního názoru nezjišťoval žal. úřad okolnosti, které podle hořejších vývodů jsou směrodatny pro otázku dávkové povinnosti. Poněvadž následkem mylného právního názoru žal. úřadu ve zmíněné hlavní otázce skutková podstata zůstala neúplná, bylo nař. rozhodnutí i v této části zrušiti podle § 7 zákona o ss, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami ve stížnosti vznesenými.

Č. 12.502.

Řízení správní: Aby podání mohlo býti pokládáno za »odvolání«, musí z něho býti zřejma vůle podavatelova, aby rozhodnutí, jehož se podání ono týče, bylo přezkoumáno stolicí odvolací. Projev této vůle je materiální náležitostí odvolání.

(Nález z 18. září 1936 č. 14.715/36.)

Věc: Firma Richard G. Lauber a synové v Nových Hamrech proti rozh. min. soc. péče z 30. září 1933 o pensijním pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 17. září 1930 prohlásila úřadovna B Všeobecného pensijního ústavu v Praze Františka H. v jeho zaměstnání cestujícího na provisi u stěžující si firmy za povinna pensijním pojištěním od 1. září 1925 do 15. prosince 1929 a předepsala za něho pojistné za dobu od 1. dubna 1927 do 15. prosince 1929.

Stěžující si firma zaslala pak úřadovně pensijního ústavu dopis z 23. září 1930 tohoto obsahu: K Vašemu výměru ze 17. září o pojišť.